

## Η ΘΕΪΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

**Τ**ε μια ομαδική συνέντευξη, αμέσως μετά την ερώτηση του Σουάμι προς τη Βαλμάι, «τί κάνουν οι διδυμες Ντόροθου και Μόγια;» (ο Σουάμι τις αποκάλεσε «οι αδελφές σου»), η Βαλμάι πήρε το θάρρος και Τον ρώτησε: «Σουάμι μπορώ να Σου μιλήσω για τα γόνατα της Ντόροθου»; Ο Σουάμι την ενθάρρυνε να συνεχίσει και η Βαλμάι είπε: «Υποφέρει πολύ από πόνους και το περπάτημά της γίνεται με μεγάλη δυσκολία. Ένας χειρουργός της σύστησε να κάνει εγχείρηση στα γόνατα. Να την κάνει Σουάμι»; «Όχι», απάντησε με έμφαση ο Σουάμι, «Όχι εγχείρηση».

Αμέσως μετά τη συνέντευξη, η Βαλμάι τηλεφώνησε στις διδυμες αδελφές στο Brisbane και τους είπε τα ευχάριστα νέα, που τα άκουσαν με πολύ μεγάλη χαρά. Αυτή η αποφασιστική απάντηση του Σουάμι τους έδωσε πολλές ελπίδες και την πίστη ότι ο ίδιος ο Σουάμι θα φροντίσει για την Ντόροθου. Πίσω στο Πρασάντι Νίλαγιαμ, όμως, η Βαλμάι ήθελε να βεβαιωθεί ότι είχε καταλάβει σωστά τα λόγια του Σουάμι και τις προθέσεις Του. Όμως, το να Του έθετε το ίδιο ερώτημα θα ήταν σαν να θέλει να Τον ελέγξει, γι αυτό δίσταζε. Όταν όμως λίγες ημέρες αργότερα, είχε την τύχη να ξαναβρεθεί στην αίθουσα των συνεντεύξεων, πήρε θάρρος, ένωσε τα χέρια της στο στήθος της και Του είπε: «Σουάμι, θέλω να βεβαιωθώ ότι κατάλαβα σωστά αυτό που μου είπατε για τα γόνατα της Ντόροθου. Ο χειρουργός λέει ότι πρέπει να υποβληθεί σε χειρουργική επέμβαση. Παρακαλώ πείτε μου και πάλι αυτό που με συμβουλέψατε. Ο Σουάμι απάντησε αρκετά αποφασιστικά: «Όχι, όχι εγχείρηση. Εγώ θα την χειρουργήσω, Εγώ θα την θεραπεύσω».

Ακούγοντας για δεύτερη φορά αυτή τη διαβεβαίωση, η Ντόροθου δεν είχε πια καμιά αμφιβολία ότι ο Σουάμι θα την θεράπευε. Γεμάτη χαρά τηλεφώνησε στον χειρουργό προκειμένου να ακυρώσει όλες τις προετοιμασίες που είχαν γίνει για την εγχείρηση. Εκείνος έδειξε μεγάλη κατανόηση και της έγραψε ότι ήταν πολύ χαρούμενος γι' αυτό που αποφάσισε και ότι αν ποτέ χρειαζόταν τη βοήθειά του, θα την έδινε μετά χαράς.

Σαν να ήταν σταλμένο από τον Θεό, μία από τις πιο αξιόπιστες βοηθούς της που λεγόταν Έλμα, θα μπορούσε να αντικαταστήσει πλήρως στα καθήκοντά τους την Ντόροθου και τη Μόγια, όσο εκείνες θα έλειπαν στην Ινδία. Οι διδυμες αδελφές, μαζί με την πνευματική τους αδελφή Βαλμάι, έφτασαν στο Πρασάντι Νίλαγιαμ στις αρχές του

Σεπτεμβρίου του 1992, γεμάτες χαρά και πίστη. Όταν έφτασαν, η σύζυγός μου Ίρις κι εγώ βρισκόμασταν στο διαμέρισμά μας στο Άσραμ. Ήταν μάλλον αργά το απόγευμα όταν τακτοποιήθηκαν στο δωμάτιό τους που βρισκόταν δίπλα στο δικό μας, στο συγκρότημα κατοικιών “Round 5”, η όπως θα λέγαμε στο «Στρογγυλό Σπίτι 5». Παρόλο που ήταν αργά κατάφεραν να προλάβουν το απογευματινό Ντάρσαν του Σουάμι. Έτσι, όπως περνούσε ο Σουάμι από τη γραμμή τους, απευθύνθηκε στην Βαλμάι χαρούμενα. «Α, φτάσατε κι έφερες και τις δίδυμες μαζί σου». Αυτό ακούστηκε σαν καλωσόρισμα και όλοι ένιωσαν γεμάτοι ελπίδα ότι θα έχουν γρήγορα μια συνέντευξη μαζί Του.

Η συνέντευξη ήρθε μερικές ημέρες αργότερα. Η Ντόροθου περίμενε καθισμένη στην αναπηρική καρέκλα της έξω από την πόρτα του δωματίου συνέντευξης του Μπάμπτα. Περίμενε εκεί μαζί με άλλους ανθρώπους που είχαν κι αυτοί κληθεί. Όταν ο Σουάμι επέστρεψε από το Ντάρσαν, άνοιξε την πόρτα και τους κάλεσε όλους μέσα στο δωμάτιο των συνεντεύξεων. Η Βαλμάι έσπρωξε την αναπηρική καρέκλα της Ντόροθου πολύ κοντά στον Σουάμι. Αργότερα, αισθάνθηκε πολύ ένοχη που έκανε κάτι τέτοιο. Ο Σουάμι βεβαιώθηκε ότι όλοι είχαν καθίσει άνετα και αφού υλοποίησε Βιμπούτι για τις γυναίκες, κάθισε χαρούμενος στην καρέκλα Του, χαμογελώντας σε όλους μέσα στο δωμάτιο. Η Ντόροθου ανέφερε ότι την κοίταξε με μεγάλη συμπόνια και έκανε μερικές παρατηρήσεις σχετικά με την κακή κατάσταση που είχαν τα γόνατά της. Αλλά παρηγορητικά τη διαβεβαίωσε, «θα βοηθήσω, θα βοηθήσω».

Αφού μίλησε σε μερικούς άλλους στην αίθουσα, σηκώθηκε, παραμέρισε την κουρτίνα και μπήκε στην ιδιωτική αίθουσα των συνεντεύξεων, λέγοντας στις δίδυμες και στην Βαλμάι να Τον ακολουθήσουν. Και πάλι, η Βαλμάι οδήγησε την αναπηρική καρέκλα μέσα από την πόρτα, φέρνοντάς την κοντά στα πόδια του Σουάμι, εκεί που συνήθιζε να κάθεται στην καρέκλα Του. Μαζί τους βρίσκονταν και μερικοί άλλοι άνθρωποι που κάθονταν υπομονετικά είτε σε καρέκλες είτε στο πάτωμα, περιμένοντας σιωπηλά να δουν τί θα συμβεί. Ο Σουάμι σηκώθηκε και έβαλε τα χέρια του σταθερά πάνω στα γόνατα της Ντόροθου με τις παλάμες προς τα κάτω και άρχισε να κάνει κυκλικές κινήσεις με τα χέρια του στα γόνατά της. Μετά από λίγο, σήκωσε τα χέρια του από τα γόνατά της και συνέχισε τις κυκλικές κινήσεις μερικά εκατοστά πάνω από κάθε της γόνατο. Αυτό συνεχίστηκε για κάποιο διάστημα, οπότε, κατά πάσα πιθανότητα, η θεϊκή θεραπευτική δύναμη του Αβατάρ πέρασε από τα χέρια Του στα γόνατα της Ντόροθου.

Στη συνέχεια, πήρε τα χέρια Του και με μια απαλή και γεμάτη τρυφερότητα φωνή λέει στην Ντόροθου: «Μπορείς να σηκωθείς»; Η απάντηση που βγήκε από το στόμα της ήταν: «νομίζω ότι θα μπορούσα

με τη βοήθειά Σου, Σουάμι.» Ο Σουάμι έσπρωξε την καρέκλα τής Ντόροθου λίγο πίσω για να δημιουργηθεί χώρος να σταθεί και μετά πήρε τα χέρια της στα χέρια Του για να τη βοηθήσει να σταθεί. Η Ντόροθου, νιώθοντας ότι ο πόνος είχε φύγει από τα γόνατά της, σηκώθηκε με σιγουριά πατώντας το πάτωμα. Η επόμενη ερώτησή Του ήταν: «Μπορείς να περπατήσεις τώρα;» εκείνη απάντησε: «Νομίζω ότι θα μπορούσα με τη βοήθειά Σου, Μπάμπα». «Έλα λοιπόν», της λέει Εκείνος παίρνοντας τρυφερά τα χέρια της.

Χωρίς πόνους και γεμάτη εμπιστοσύνη, η Ντόροθου περπάτησε μαζί με τον Κύριο σε όλο το δωμάτιο, μέσα από την πόρτα, στο εξωτερικό δωμάτιο των συνεντεύξεων, όπου περίμεναν κι άλλοι. Άνοιξε την εξώπορτα και την άφησε να βγει μέχρι στη βεράντα. Εκεί στάθηκε για μερικά λεπτά με τον Σουάμι στο πλευρό της, και όλα τα μάτια του μεγάλου πλήθους που κάθονταν έξω έπεσαν επάνω της. Ένιωθε εντελώς συνεπαρμένη. Για πολλά χρόνια είχε να περπατήσει ελεύθερα χωρίς δεκανίκια. Μετά από μερικές στιγμές, ο Σουάμι της είπε: «Μπορείς να περπατήσεις μόνη σου τώρα;» «Με τη χάρη Σου και με τη δύναμή Σου, θα μπορούσα», είπε.

Και η Ντόροθου περπάτησε, ανάμεσα από τις μεγάλες γραμμές του πλήθους που περίμενε να ξεκινήσουν τα Μπάτζαν. Όταν τελείωσαν τα Μπάτζαν, η Ντόροθου περπάτησε σιγά-σιγά όλη τη διαδρομή πίσω στο «Στρογγυλό Σπίτι 5», όπου βρισκόταν το δωμάτιό της, στον πρώτο όροφο. Ήταν μια θριαμβευτική πορεία, κατά την οποία οι άνθρωποι σε όλη τη διαδρομή προσπαθούσαν να την αγγίξουν, να της μιλήσουν, και μερικοί να προσπαθούν με κάμερες να καταγράψουν την πρώτη μακρινή πορεία ενός ανάπηρου που μόλις θεραπεύτηκε.

Η Ίρις κι εγώ περιμέναμε την άφιξή της στο κεφαλόσκαλο του πρώτου ορόφου του Στρογγυλού σπιτιού. Την παρακολουθήσαμε να ανεβαίνει τη σκάλα και να έρχεται προς το μέρος μας, κρατώντας το κιγκλίδωμα με το ένα χέρι, αλλά χωρίς καμιά άλλη βοήθεια. Το γλυκό της πρόσωπο έλαμπε από χαρά. Εμείς νομίσαμε ότι θα στρίψει αριστερά προς το δικό της χώρο, αλλά, όχι, γύρισε δεξιά και ήρθε στο δωμάτιό μας. Η Μόγια, η Βαλμάι και πολλοί άλλοι την ακολούθησαν. Έγινε μια μεγάλη χαρούμενη γιορτή. Στη δική μου την καρδιά, και υποψιάζομαι και στις Ντόροθου και σε όλων τις καρδιές, υπήρχε μια πλημμύρα ευχαριστιών κι ευγνωμοσύνης προς τον Κύριο γι' αυτήν την θεία θεραπεία Του εκείνο το πρωινό.

**- Απόσπασμα από το "Sai Inner Views" του Howard Murphet**